

Презентация за село Стоб

- История за село Стоб:

Някога преди повече от 1000 години на мястото на днешното село Стоб имало град-крепост, наречен Стоби. . На мястото на разрушения град се появило село Стоб. Но не някакво си селце, а голямо село, простиращо се чак до днешното Пороминово. За това колко голямо е било Стоб в миналото говорят имената на намиращите се между двете села местности Чаршиите, Касапниците, Сапунджийниците.

Разбира се, всичко започва доста по-рано. В околностите на Стоб са открити стандартните развалини от древни тракийски, гръцки и римски сгради, водопроводи и парчета домакинска посуда. Стоб има и своите 5 минути историческа слава: споменава се в грамотата на цар Иван Шишман, която е дадена на Рилския манастир на 21 септември 1378 г. Подпечатана е със златен печат, както е било прието според законите на Византия. Представлява грамота, с която цар Иван Шишман позовавайки се на своето върховно право на собственост върху държавата, дарява феодална собственост на селото.

Когато проф. Константин Иречек посещава Стоб малко след Освобождението, той пише в книгата си "Пътвания по България", че над

селото се виждат развалините на стара крепост, от която е "останал още един къс от кула с прозорец". Според местните хора тя е била известна като Петрова кула и се сринала при земетресение през 1904 г. Село Стоб има и още нещо уникално - църквата Свети Прокопий. Тя е единствената, посветена на този светец в България. Знае се, че е изградена през 1393 г. информацията е от един камък, на който е изписана годината, пренесен от старото място на храма. А защо е преместен? По време на османската власт турското население недоволствало, че при сватби, ритуали и празници българите надничали в дворовете им (църквата се намирала на високо над селото). Храмът бил разрушен, а за изграждането на нов трябвало разрешение от султана. И така трима жители на Стоб отишли до Цариград и се върнали с разрешение. Хората от селото пренесли камък по камък старата църква и я издигнали на ново място. Осветена била през 1860 г.

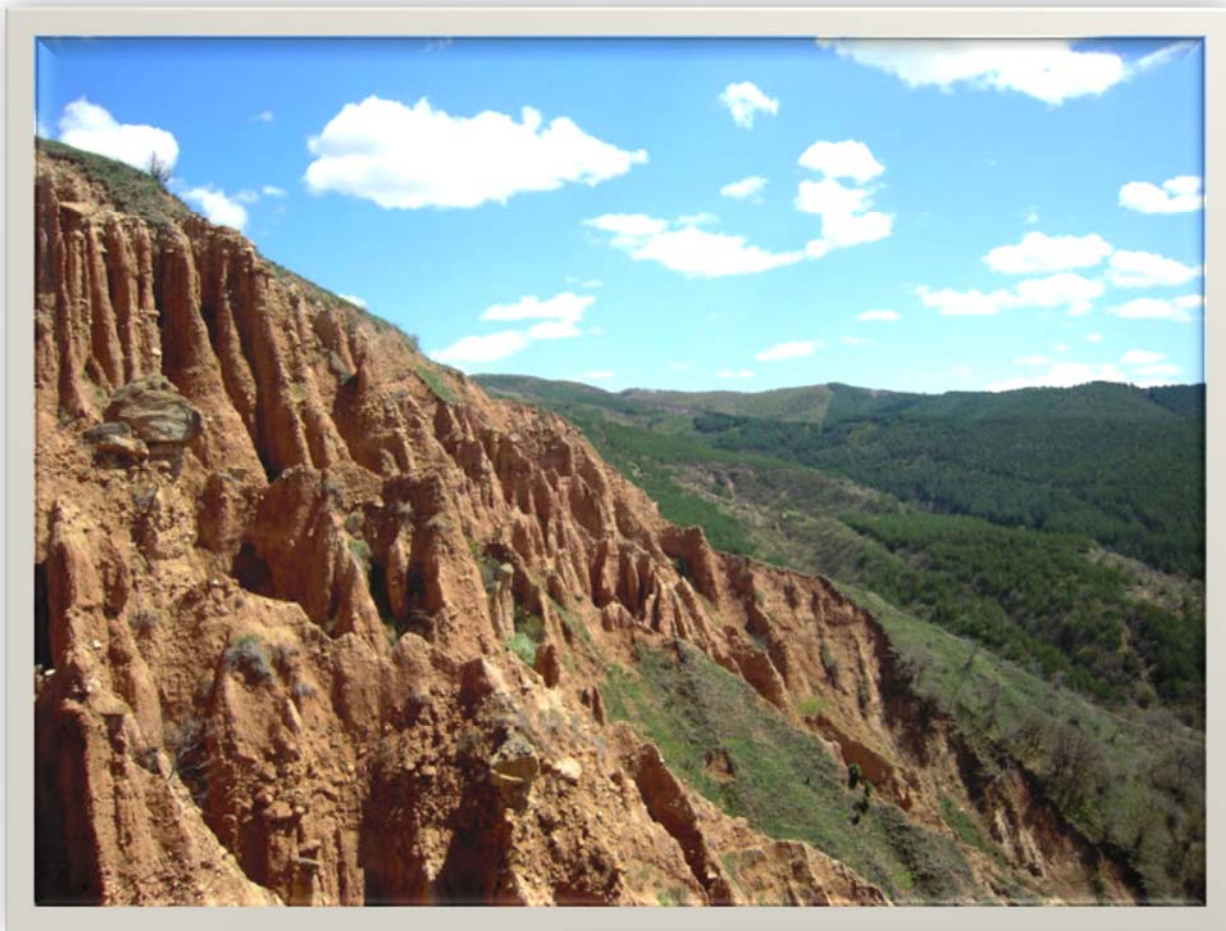
- География:

Стоб е село в Западна България, намира се в община Кочериново, Област Кюстендил. Китното селце Стоб е разположено в полите на Рила, недалеч от Рилския манастир, в котловината, наречена от хората Рилско корито (западния дял на Рила планина), на 655 м надморска височина. На 7 км се намира град Рила, който е изходен пункт за природен парк „Рилски манастир“ и за резервата „Риломанастирска гора“, част от национален парк Рила. Село Стоб се намира на 96 км от София, като се пътува по международен път Е-79 (София – Атина) и само последните 7 км са след отклонението за град Кочериново.

През 2015 г. населението на селото наброява 684 жители.

- Забележителности:

Село Стоб е по-известно със своите пирамиди, които са определени като геоложки феномен. Те се извисяват по високия ляв бряг на Рилска река - по склоновете на Кулския рид, разположен между широките суходолия Гръчковец (на север) и Буковец (на юг). Средната им височина е 6 - 10 м, а някои достигат до 10 - 12 м. Едни са остри като игли, но повечето са пирамидални или конусовидни и завършват с каменна "шапка", която им придава форма на стройни гъби. Основите им са широки и често са слети помежду си. По северния склон на рида пирамидите са добре изразени, но са сравнително малко на брой и са обособени в една група. Най-многобройни са пирамидите по южния склон. Те са огромни, величествени, с неподражаеми багри от светложълто до тъмнокафяво и червено. Скалните композиции носят различни имена - Самодивските комини, Кулите, Чуките, Братята, Зъберите.

- Любопитно за скалните пирамиди

Те се образуват по стръмни склонове от лесно рушащи се скали (пясъчници, вулкански туфи и др.) При поройни дъждове или бързо топящи се снегове по склоновете потичат водни струйки, които отнасят почвени и скални частици и създават мрежа от малки, почти успоредни помежду си улеи (ерозионни бразди). Надолу по склона водните струйки се сливат в потоци, те се врязват по-дълбоко в скалите и образуват ровини. След всеки валеж ровините увеличават размерите си и постепенно се превръщат в огромни дълбоки долове. Сред гъстата мрежа от ровини и долове се открояват оцелели от водната стихия причудливи скални образувания, най-често са с форма на конуси, игли или пирамиди. Поустойчиви скални блокове често се запазват по върховете им като шапки и ги предпазват от бързо разрушаване.